

Csobánka Zsuzsa Emese

Végtelen nyolcas

Holik Tündének köszönettel a sorokért

Hányingerrel kezdődött hajnalban.
Talán az étel miatt forgolódtam kényszeresen,
egyik irányban sem találva nyugtom.
Mindig a csinálás, a teljesítménnyel mért létezés,
az egyre pöffeszkedő határidőnaplóban a listakényszer.
A feladatok, a kredenc, a szennyes és a por,
és ablakot sem ártana végre,
hogy tisztábban lássak át a dolgokon.
Újabb és újabb ajánlatok a jólétre,
hirdetések a Facebookon,
a kollégák kéretlen tanácsai,
mert mindenkinek van megoldóképlete,
tippje, trükkje, csak épp a saját életére ne kérdezz rá.
De a másikat tudja, látja, oldja,
önigazolásra elég is ez.
Az öncsalás másik oldala e spirál.

Ne keress tovább.
Megállni annyi, mint teret adni a térnek.
Időt adni az időtlenségnek,
és átlélegezni a levegőt.
Ki gondolta, hogy nekik van a legnagyobb szükségük erre?
Ki gondolta, hogy abban a szorításban,
amikor előnt a szorongás, idővel és egyszer csak és mégis?
Megnyílik, széthasad, és tágulni kezd.
Olyan forma mutatja meg magát,
amit elképzelni sem tudtam előtte.
Túl a kiszámolt, előre megrajzolt országhatárokon,
a mélyben magma forog,
és a létidő valóságra mért mindennapjaival
mint üveggolyóval játszik egy kislány.
Ott lepattogzik a máz, nincs festék az arcokon,
ráncokat látok és gyűrött éveket,
testsúlyt és szaporodó anyajegyeket,
a test vallomásait, a rögvalót.
Ott nincs tökéletesség, nincs elképzelt élet, se illúzió,
a valóság egy fehér cserépben nyílni kész krókusz az asztalon.

Reggel van, 6:51, ilyenkor már zuhanyozni szoktam,
hiszen hét után indulok, de most fúj a szél.
Nézem, ahogy billeg, hatalmas fenyők ágai ringatják,
forгатják, mint a létezését,
az önmagába átforduló végtelent,
emlékeztetve arra,
ami most a pontban van, mindennél igazabb.
És a legfájdalmasabb,
hogy tűnékenységében az.
Mert a teremtésben nincs akarat.
Hiába hittük, ezt értettük félre.
Rendezi önmagát, hiszen ez a dolga.
Szétválasztja, aminek mennie kell, attól,
ami helyet kér születésre bennünk.
A mi dolgunk pusztán annyi, hogy mint a fenyő és a krókus, z,
nézzük és lássuk, tudjunk arról, miképpen és mi is történik
ebben a pillanatban, ahogy az élet minket él.
Az életet, a változást hagyjuk megtörténni
annak rendje és módja szerint.

A hűtlenség dicsérete

Belobban az erdő,
ahogy árnyékom húz maga után.
Mama kecsessége vagyok,
a fák között feszülő lián,
tátongó mélység egy légtornász alatt.
Holttal beszélek, nem elevennel.

Aki voltam, szájában hordja ki a fényt az útra.
Két ablakrács köré szorítva ez itt a villamos nyoma.
Párhuzamosan fut bennem minden sín,
a végtelen pászmában érnek össze a porszemek.
Holttal beszélek, nem elevennel.

Megtanulok távolodni, amikor közel lenni éget.
Nemet mondani,
átkelni a mozdulatlanság falán,
meglátni a vetített vászon mögött a létet.
Mama, hol vagy?
Rettegek az árnyakkal csipkézett falak között.
Holttal beszélek, nem elevennel.

Fonódó sárga hullók.
Hol együtt haladnak, hol különválnak.
Halottakat kergetnek ki belőlem,
míg anya a túlvilágra aggat díszeket.
Égősor világít a kertben,
zeng a fény. Abban magam vagyok.
Holttal beszélek, nem elevennel.

Ha idő előtt nyúzzák meg őket, belehalnak.
Szűk szoros az árnyék,
most lépek át rajta.
Nem tudok nálam félelmetesebbet.
Holttal beszélek, nem elevennel.

Ott nincsenek többé irányok,
se fentek, se lentek,
se kintek, se bentek,
se enyémekek, se tiédek,
a határtalanság folyékonyan
és elválaszthatatlanul lengedez.
Holttal beszélek, nem elevennel.

Az ürességben szétfoszlik
minden gondolat.
Az összefonódó testek
végül egymásra találhatnak.
Te, aki már tudsz erről,
vajon ki mered-e mondani végre,
hogyan vagy?
Elé mersz-e állni?
Leszel-e tanítója a világnak?

